

borg Amts 2den Valgfreds); N. P. Jensen; Tungenſen; Th. Kruse (fyg); Lars Larsen; N. Larsen; Chriſten Pedersen; Knud Pedersen; Ole Pedersen; G. Petersen; Poulsen; Rasmussen; Raavn.

Derefter fattes under Forhandling de øvrige Indstillinger, nemlig Indstillingerne under Nr. 1, 2, 5, 6, 8, 9 og 10.

Ordføreren (Lauber): Fra Bestyrelserne for 45 Jag- og Arbejderforeninger dels i Kjøbenhavn og dels forskellige Steder i Provindserne er der indkommet et Andragende, som gaar ud paa 5 forskellige Punkter, af hvilke dog Udvalget ikke har gjort Indstilling om de tre første. Marsagen dertil findes anført i Betænkningen, og disse Punkter skal jeg derfor ikke her nærmere komme ind paa. Det fjerde Punkt gaar ud paa: „at Straf for saakaldte politiske Forbrydelser burde affattes, og at i alt Fald Ingen burde dømmes for sin politiske Mening, enten den er fremfat mundtlig eller skriftlig, men kun for virkelige Handlinger, samt Dommen aldrig burde lyde paa Lugtstraf, men enten paa Statsfængsel eller simpelt Fængsel“, hvorhos det i Andragendet tilføjes, at „Andragerne anse for et Feilgreb af Regjeringen, at den i sin Tid beordrede Riltale mod Arbejderførerne, de Herrer Pio, Geleff, Brig og Bihl, og et andet Feilgreb ligger i den dem overgaaede haarde Dom“. Naar Udvalgets Flertal har gjort Indstilling om dette Punkt i Andragendet, har det dog dermed ingenlunde været dens Mening at ville tiltræde Enkeltvederne af denne Motivering, hvilket jeg gjør opmærksom paa i Anledning af en Bemærkning i Betænkningen fra et Mindretal i Udvalget, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Timeſtad), som med Hensyn til denne Indstilling har silt sig fra Udvalgets øvrige Medlemmer. Naar der i Andragendet opfordres til enten at affatte Straf for de saakaldte politiske Forbrydelser eller ialtfald ubetinget at foretage en Forandring i Straffelovens Bestemmelser i saa Henseende, ligger en saadan Løfte om at affatte al Straf for disse Forbrydelser selvfølgelig fjern fra alle Medlemmer af Udvalget. Spødv angaar det substidiære Punkt i Andragendet, nemlig at foretage en Forandring af Straffelovens Bestemmelser i saa Henseende, er Udvalget ikke gaaet videre end til at udtale, at det anser det for ønskeligt, at de nugældende Bestemmelser om Straf for politiske Overtrædelser tages under fornyet Overveielſe. Udvalgets Flertal anbefaler saaledes en Revision af Straffelovens Bestemmelser i saa Henseende; men at udtale sig nærmere om, hvilke Forandringer man har tænkt paa, eller til hvilke Resultater en saadan Revision maatte føre, mener Flertallet ikke at foreligge for nærværende Udvalg. Seg vil tilføje, at der

blandt Flertallet findes enkelte Medlemmer, som ikke have en aldeles bestemt Mening om, hvorvidt der overhovedet bør foretages en Forandring, men som kun ønske dette Spørgsmaal sat under Overveielſe. Den Retning, hvori en saadan eventuel Forandring efter Flertallets Mening maatte gaa, vilde imidlertid vel nærmest være en saadan som den, der er betegnet i det fjerde Punkt af Andragendet, nemlig at der ikke for politiske Forbrydelser i Almindelighed vilde være at anvende Lugtstraf eller saadanne Straffe, som man i det almindelige Omdømme knytter til vanærende Handlinger. Der gjøres dog ikke nogen bestemt Hensigt i saa Henseende fra Udvalgets Side, men jeg anfører kun dette for at betegne den Retning, hvori en saadan Revision maatte gaa, dersom der maatte findes Anledning dertil. I Henhold hertil har Flertallet ment at burde foreslaa Andragendet henvis til den høitærede Justitsminister, og det tør da haabes, at han vil tage dette Spørgsmaal under Overveielſe. Seg maa endnu tilføje, at Udvalgets Flertal, naar dette Forslag fremkommer i Anledning af nærværende Andragende, hvori der udtrykkelig henvises til den Riltale og den Dom, som er overgaaet de nævnte Arbejderførere, selvfølgelig ikke derved har villet udtale Nogetsomhelst om, hvorvidt det har været et Feilgreb af Regjeringen at foranledige en saadan Riltale, og det har selvfølgelig endnu mindre villet kritisere den Dom, som er overgaaet dem. Dette maa under alle Omstændigheder ligge udenfor Lovgivningsmagtens Omraade, men det har maattet ligge nær at spørge, hvorvidt Loven har truffet det Rette med Hensyn til de omhandlede Overtrædelser, og om der ikke maatte være Anledning til at foretage en Forandring i saa Henseende; det er en saadan Undersøgelse, Udvalget har ønsket at fremfalde. — Det femte Punkt af samme Andragende gaar ud paa, at der tilkalbes Arbejdere til den foreslaaede Kommission om Arbejderforholdenes Ordning. Angaaende denne Sag indstiller Udvalgets Flertal — Udvalget med Undtagelse af to Medlemmer — at Andragendet henvises til den høitærede Indenrigsminister. Det er fra begge Mindretals Side blevet gjort gjældende, at Folkethinget ved Finantslovens Behandling af Spørgsmaalet om Arbejderkommissionen har indtaget en anden Stilling til Sagen; men det er forekommet Flertallet, at Forholdet, naar der foreligger et Andragende, som egentlig kun begjærer en Anbefaling fra Folkethingets Side, er forskjelligt fra det Forhold, der er tilstede, naar Folkethinget skal tage en egentlig Beslutning i Sagen. Allerede Grundloven siger jo, at et Thing, naar det ikke finder Anledning til at tage Beslutning om et Andragende, kan henvisse det til Ministeren, og det er netop det, her sker. Folkethinget har ikke selv villet tage nogen Beslutning om Arbejderkommissionens Nedsættelse, men efter at der er indkommet et Andragende, og da man maa